

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1312/05
28.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгице Марјановић, председника већа, Николе Станојевића, Михајла Рулића, Слободана Спасића и Надежде Радевић, чланова већа, у спору тужиоца АА, чији је пуномоћник ББ, адвокат, против туженог ВВ, чији је пуномоћник ГГ адвокат из, ради поништаја уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици, Гж. 1053/03 од 11.09.2003. године, у седници већа одржаној 28.09.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици, Гж. 1053/03 од 11.09.2003. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Сремској Митровици Гж. 1053/03 од 11.09.2003. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца па је потврђена пресуда Општинског суда у Сремској Митровици П.751/01 од 30.05.2003. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев за поништај уговора о доживотном издржавању закључен дана 11.07.1985. године између туженог, као даваоца издржавања и покојног ДД, као примаоца издржавања, оверен пред Општинским судом у Сремској Митровици као и евентуални тужбени захтев којим је тражен раскид овог уговора због неиспуњења, те је обавезана тужиља да туженом накнади трошкове спора у износу од 136.000,00 динара.

Против другостепене пресуде ревизију је благовремено изјавила тужиља због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се побијана пресуда преиначи, жалба уважи и тужбени захтев усвоји или да се првостепена и другостепена пресуда укину и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Ревизија није образложена.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 386. раније важећег Закона о парничном поступку, који се примењује на основу члана 491. став 4. ЗПП, ("Службени гласник Републике Србије" 125/04 од 22.11.2004. године), Врховни суд Србије је нашао да ревизија није основана.

Побијана пресуда донета је без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354.став 2. тачка 11. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању кога је утврдио првостепени суд тужени је, као давалац издржавања, са својим оцем, покојним ДД, закључио дана 11.07.1985. године уговор о доживотном издржавању, оверен код Општинског суда у Сремској Митровици под бројем Р-296/85. Приликом закључења уговора покојни ДД био је пословно способан, односно способан за расуђивање и изражавање слободне воље, и није био у заблуди. Тужени је своје обавезе из уговора о доживотном издржавању уредно и у складу са чланом 1. уговора непосредно или преко других лица извршавао.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови одбили како примарни тужбени захтев за поништај тако и евентуални тужбени захтев за раскид уговора о доживотном издржавању, уз разлоге које у целини прихвата и Врховни суд, па нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према одредби члана 103.став 1. ЗОО, уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима ништав је, ако циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или ако закон у одређеном случају не прописује што друго. Уговор је у смислу члана 103.став 1. а у вези са чланом 56.став 1. ЗОО, ништав и ако је било која страна у моменту његовог закључења била пословно неспособна. На ништавост суд пази по службеној дужности. У конкретном случају није испуњен ни један од законом прописаних разлога за ништавост уговора о доживотном издржавању.

Према одредби члана 111. ЗОО, уговор је рушљив када га је закључила страна ограничено пословно способна, када је при његовом закључењу било мана у погледу воље страна, као и када је то овим законом или посебним прописом одређено. Уговорна страна, у чијем је интересу рушљивост установљена, његов универзални сукцесор, односно лице које има правни интерес, може тражити да се уговор поништи. При оцени разлога рушљивости суд се креће у оквиру разлога истакнутих у захтеву. У конкретном случају нема разлога за поништај уговора о доживотном издржавању имајући у виду да на страни примаоца издржавања приликом закључења уговора није било мана воље.

Одредбама члана 120. и 121. Закона о наслеђивању прописано је да се уговор о доживотном издржавању може раскинути споразумно или на захтев једне од уговорне страна ако друга страна не извршава своје обавезе или ако су се после закључења уговора прилике толико промениле да је његово испуњење постало знатно отежано. Предметни уговор о доживотном издржавању није раскинут за живота примаоца издржавања.

Тужба ради раскида уговора о доживотном издржавању, због неизвршавања уговора може се поднети после смрти примаоца издржавања од стране његових наследника што је овде случај. Наследници успешно могу побијати тај уговор, ако давалац издржавања није испуњавао своје обавезе. У конкретном случају тужени као давалац издржавања је непосредно или преко других лица је испунио своје уговорне обавезе, па нема услова за раскид предметног уговора о доживотном издржавању.

Са изложеног, а на основу члана 393. ЗПП-а, одлучено је као у изреци.

Председник већа,

судија,

Драгица Марјановић, с.р.

За тачност отправка

дљ.